

Arrest

nr. 218 027 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten W. VAN STEENBRUGGE & A.
SCHOUTEDEN
Durmstraat 29
9030 MARIAKERKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. EL KHADDOURI, die loco advocaten W. VAN STEENBRUGGE & A. SCHOUTEDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, met Nederlandse nationaliteit, verblijft sinds 1 september 1966 op het Belgisch grondgebied. Hij heeft een E+ kaart geldig tot en met 8 juli 2019.

1.2. Op 8 september 1980 huwt verzoeker met mevrouw V. H., met Belgische nationaliteit.

1.3. Op 21 januari 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 19 jaar.

1.4. Op 24 november 2016 bevestigt het Hof van Beroep van Antwerpen het vonnis van 21 januari 2016 en wordt verzoeker veroordeeld tot 19 jaar gevangenisstraf en terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank voor 15 jaar.

1.5. Op 14 juni 2017 wordt verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat zijn verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. Hij wordt vervolgens in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde hem de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van zijn verblijfsrecht aan te brengen.

1.6. Op 16 juli 2018 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : C(...) voornaam : P(...) F(...) M(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats: Saigon nationaliteit : Nederland Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

U werd geboren op (...) te Saigon, Zuid-Vietnam, alwaar uw vader de Consul-generaal was van Nederland.

In het jaar 1966 werd uw vader de Consul-generaal van Nederland in België. U was toen 11 jaar oud. U verhuisde met uw familie naar België en ging in Antwerpen wonen,

Sinds 01.09.1966 verbleef u voornamelijk in België.

Op 06.09.1980 huwde u te Wilrijk met de Belgische H(...) V(...). Op 24.10.1985 werden uw twee zonen C(...) M(...) en C(...) P(...) geboren. Op 11.03.1987 werd uw derde zoon C(...) M(...) geboren. U hebt een succesvolle carrière opgebouwd als beleggingsadviseur in België en Nederland, u hebt een huis gebouwd in Cambodja en u had vier Cambodjaanse kinderen geadopteerd.

Op 12.06.2012, na een melding vanwege het FBI (Fédéral Bureau of Investigation) werd een huiszoeking uitgevoerd op uw privéadres en op de zetel van uw bedrijf. U werd aangehouden en opgesloten onder aanhoudingsmandaat wegens het wetens in bezit te zijn van kinderpornografisch materiaal.

Op 05.09.2012 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven nadat een borgsom betaald werd.

Op basis van de inreisstempels in uw paspoort kan er afgeleid worden dat u op 21.01.2016 aankwam in de luchthaven van Siem Reap, Cambodja.

Op 21.01.2016 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 19 jaar met onmiddellijke aanhouding en werd u voor een termijn van 10 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31,1°lid van het strafwetboek alsook voor een periode van 20 jaar uit de rechten zoals vermeld in artikel 382bis van het Strafwetboek daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 10 jaar niet heeft bereikt (tussen 01.02.2009 en 28.02.2009, meermaals op niet nader te bepalen data); aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige die de volle leeftijd van 16 jaar niet heeft bereikt met de omstandigheid dat u behoorde tot degenen die gezag had over het slachtoffer, u was

namelijk de adoptievader (tussen 30.06.2007 en 12.06.2012, meermaals op niet nader te bepalen data); aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige die de volle leeftijd van 16 jaar niet heeft bereikt (tussen 05.07.2010 en 12.06.2012, meermaals, op niet nader te bepalen data); aan zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's, dia's of andere beeld dragers, die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, waarbij minderjarigen betrokken zijn of worden voorgesteld, te hebben tentoongesteld, verkocht, verhuurd, verspreid, uitgezonden of overhandigd of het met het oog op de handel of de verspreiding ervan vervaardigd of in voorraad te hebben gehad, ingevoerd of hebben doen invoeren, aan een vervoer- of distributieagent overhandigd te hebben, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming betref aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (van 12.06.2008 tot 12.06.2012); aan zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's, dia's of andere beeld dragers, die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, waarbij minderjarigen betrokken zijn of worden voorgesteld, te hebben tentoongesteld, verkocht, verhuurd, verspreid, uitgezonden of overhandigd, of met het oog op handel of de verspreiding vervaardigd of in voorraad te hebben gehad, ingevoerd te hebben of te hebben doen invoeren, aan een vervoer- of distributieagent overhandigd te hebben (van 12.06.2008 tot 12.06.2012); aan zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's, dia's of andere beeld dragers, die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, waarbij minderjarigen betrokken zijn of worden voorgesteld, in bezit te hebben gehad (van 01.07.2007 tot 29.01.2012); aan zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's, dia's of andere beeld dragers, die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, waarbij minderjarigen betrokken zijn of worden voorgesteld, wetens in bezit te hebben gehad of u, met kennis van zaken, via een informaticasysteem of enig ander technologisch middel de toegang daartoe te hebben verschaft (van 30.01.2012 tot 13.06.2012, op niet nader te bepalen datum, o.m. op 12.06.2012),

Op 01.02.2016 werd door uw advocaat hoger beroep ingesteld tegen de veroordeling van 21.01.2016.

Op 17.03.2016 keerde u vrijwillig terug naar België en werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens de veroordeling van 21.01.2016.

Op 24.11.2016 bevestigde het Hof van Beroep van Antwerpen het vonnis van 21.01.2016, mits wijzigingen i.v.m. de identiteit van 2 van de slachtoffers. Ook hier werd door het Hof uw onmiddellijke aanhouding bevolen aangezien er gevreesd werd dat u zou trachten te onttrekken aan de uitvoering van de straf, gelet op de hoegrootheid van de opgelegde bestraffing en het gegeven dat u reeds eerder getracht had u te onttrekken aan het gerecht.

De feiten die blijken uit de gegevens van uw strafdossier zijn bijzonder ernstig. De duur, de omvang, en de ernst van de feiten leveren een beeld op dat bijzonder gruwelijk is en waaruit zonder meer blijkt dat u door uw handelingen enorme schade, zowel fysisch als psychisch, bij uw bijzonder jonge slachtoffers hebt aangericht.

De zeer grote hoeveelheid bewijsmateriaal (een harde schijf met 396160 bestanden, 8667 mappen, in totaal ongeveer 700GB) dat de politie gevonden heeft bij u, geeft een ontluisterend beeld niet alleen van uw seksuele fantasieën, die op zich niet strafbaar zijn, maar ook van de daadwerkelijke beleving ervan, waarbij u hoegenaamd niet bekommerd was om het welzijn van de Jonge slachtoffers.

U beperkte u niet tot het verzamelen en uitwisselen van dit materiaal, maar u ging ook op zoek naar manieren om uw fantasieën te kunnen beleven. Zo maakte u via webcam contact met Aziatische vrouwen die tegen betaling hun kinderen naakt filmde en betastte. Ook uw drie pleegdochters werden slachtoffer van uw fantasieën, hoewel u juist degene was die door de Cambodjaanse autoriteiten aangesteld was om de zorg, bescherming, opvoeding en opleiding van deze kinderen voor uw rekening te nemen. De schade die door miskennen van de psychische en lichamelijke Integriteit van de meisjes werd veroorzaakt door de persoon die juist geacht werd de kinderen te behoeden, weegt veel zwaarder door dan de eventuele verbetering van hun materiële levensomstandigheden.

Uit het arrest van Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 24.11.2016 blijkt dat u, hoewel u over voldoende intellectuele capaciteiten en over voldoende financiële middelen beschikt, nooit initiatief nam om hulp en behandeling te zoeken voor uw gedrag. Integendeel, u ging gedurende jaren ongestoord uw gang. U had talrijke contacten met gelijkgezinden en bleek in staat een perfect dubbelleven uit te bouwen, wat ten overvloede geïllustreerd wordt door giften aan artistieke of filantropische projecten met als markant voorbeeld de sponsoring van de verhoorkamer van de politie van Antwerpen bestemd voor minderjarige slachtoffers van zedenmisdrijven. Het risico dat u ook in de toekomst, opnieuw de openbare orde zou

schaden, om uw seksuele fantasieën te bevredigen, kan dus niet uitgesloten worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het is duidelijk dat u enkel gedreven werd door de honger om uw eigen seksuele fantasieën te bevredigen, dat het leed van kinderen voor u hiertoe verworden was tot bruikbaar materiaal en dat u totaal niet stilstond bij het feit dat achter elke foto en elk filmpje een werkelijk bestaand en vaak zeer jong en weerloos kind schuilging aan wie ongekend en ontoelaatbaar leed bezorgd werd. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijke maken,

Op 14.06.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen, Op 22.06.2017 vroeg uw advocaat uitstel voor het indienen van de vragenlijst en bijkomende documenten. Er werd een uitstel van 15 dagen verleend. Op 14.07.2017 stuurde uw advocaat volgende documenten door de ingevulde vragenlijst; attest van woonst met historiek op uw naam; voorbeelden van briefwisseling die u ontving op uw adres; kopie van uw trouwboekje, afgeleverd door de gemeente Wilrijk; attest van woonstbewijs van uw echtgenote; verklaring van uw echtgenote dd.11.01.2017; attest van woonst met historiek op naam van uw zoon; verklaring opgesteld door uw drie zonen; voorbeelden van documenten met betrekking tot het schoolse traject van uw kinderen; een uitnodiging voor een feestje op uw thuisadres in België en voorbeelden van nieuwjaarskaartjes; belastingaanslagen; geboorteaktes en attest van woonst met historiek op naam van uw twee zonen; documenten met betrekking tot uw schoolse traject, gevolgde stages en een studentenjob; inschrijvingsnummer bij Xerius, sociaal verzekeringsfonds in België; een visitekaartje van S(...) alsook de publicatie in het Belgische Staatsblad van uw benoeming als bestuurder van S(...) (gevestigd in Antwerpen); loonfiche in het kader van uw tewerkstelling in Breda (Nederland); gegevens van de mutualiteit en vaccinatiebewijs; schrijven dd. 05.05.2017 van de Directie Detentiebeheer Bevestiging betreffende de transfer naar de gevangenis in Beveren zodra er een plaats vrijkomt; attest psycholoog P. B(...) dd. 12.07.2017 waaruit blijkt dat hij wekelijks bij u komt in de gevangenis voor therapie om het suicidegevaar in te dijken; informatie over de benoeming van uw vader; overlijdensbericht van uw ouders; historiek bezoekers in de gevangenis van Antwerpen.

In de vragenlijst hoorrecht heeft uw advocaat verklaard dat u sinds 1966 in België verblijft; dat u een paspoort hebt dat afgegeven werd in de gevangenis; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voordat u in de gevangenis belandde, woonde te 2020 Antwerpen, Hogedoorlaan 2; dat u getrouwd bent met V(...) H(...) op 06.09.1980 te (...); dat u een zoon (M(...) C(...)) hebt die in België verblijft; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België,' dat u getrouwd noch een duurzame relatie hebt in uw land van herkomst; dat uw zoon M(...) C(...) in Hong Kong woont, uw andere zoon, P(...) C(...) in Australië; dat uw 3 zussen en broer, A(...), C(...), E(...) en J(...) F(...) C(...) in Amsterdam (Nederland) wonen; dat u geen minderjarige kinderen hebt in uw land van herkomst of in een ander land; dat u het volgende schooltraject hebt doorlopen in België: Antwerpen International School, PIVA Public Relations (1 jaar), VUB rechten (1 jaar); dat u werkte in België als gedelegeerd bestuurder en voorzitter van de Raad van Bestuur van S(...) Vermogensbeheer NV; dat u gewerkt hebt in Nederland bij B(...) H(...) NV; dat u nooit veroordeeld was in een ander land; dat de reden waardoor u niet naar Nederland kan terugkeren is dat u reeds een jaar intensief begeleid wordt door psycholoog Patrick Berten voor wie het persoonlijk onmogelijk zou zijn om vanuit Lovendegem wekelijks naar een gevangenis in Nederland te rijden, dat de therapie nodig is om zelfdoding tegen te gaan en om uw reclasseringsplan op punt te stellen, dat naar Nederland gaan en uw persoonlijke therapeut ontberen, zou neerkomen op een straf in strijd met artikel 3 EVRM, dat de wekelijkse bezoeken van uw echtgenote en uw zoon geenszins evident zouden worden, dat u reeds vanaf uw jeugd in België woont, dat u school liep op Belgische scholen en dat u volledige sociale leven in België hebt opgebouwd, dat u beschouwd dient te worden als volledig geworteld en ingeburgerd in de Belgische samenleving en dat u tevens geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de Belgische rechtsorde vormt.

Ten eerste moet er verduidelijkt worden dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf niet meteen leidt tot een verwijdering naar het land van herkomst, Zeker niet in uw geval. U werd in 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 19 jaar (+ ter beschikking stelling van de strafuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 15 jaar). Met andere woorden moet u nog een heel lange gevangenisstraf uitzelen in België waardoor u niet meteen naar Nederland gerepatriëerd gaat worden.

Of u uw gevangenisstraf In Nederland gaat moeten uitzitten, hangt niet van deze beslissing af. De overbrenging naar een Nederlandse gevangenis gebeurt onder bepaalde voorwaarden en wordt geregeld door de wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (WETS).

In de vragenlijst hebt u verklaard dat u begeleid wordt door een psycholoog en dat deze therapie nodig is om zelfdoding tegen te gaan. Naar Nederland gaan en uw psycholoog ontberen, zou volgens u neerkomen op een straf in strijd met artikel 3 EVRM. Hier kan er ook verwezen worden naar het feit dat in uw specifiek geval deze beslissing tot beëindiging van het verblijf niet meteen zal leiden tot een verwijdering naar Nederland. Bovendien heeft het EHRM, In het arrest 'Paposhvili' beslist dat artikel 3 EVRM geschonden kan worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (§ 183). uit niets blijkt dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van schending van het artikel 3 EVRM.

U bent sinds 06.09.1980 getrouwd met de Belgische H(...) V(...). Samen hebben jullie 3 kinderen; C(...) M(...), C(...) P(...) en C(...) M(...). Uw echtgenote en één van uw zonen wonen nog in België. Uw andere twee zonen wonen niet meer in België. U woont sinds 1966 in België, het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf een band hebt opgebouwd met België en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit de verklaring van uw echtgenote en de 3 zonen dd. 11.07.2017 blijkt ook dat u reeds heel lang In België verblijft, dat het leven van uw gezin steeds in Antwerpen zich afgespeeld heeft, dat u een bedrijf had gevestigd in Breda (Nederland), dat was de enige reden waarom u vaak naar Nederland ging, dat u met uw familie minder dan 5 keer per jaar naar Nederland ging, enkel voor Kerstmis, begrafenissen en occasionele familieaangelegenheden. Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Uw meerderjarige zoon, uw echtgenote en andere familieleden wonen in België en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Het kerngezin is in feite beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook de relatie met andere naaste familieleden, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is duidelijk dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen u en uw meerderjarige zoon of andere familieleden, Uw echtgenote kan uiteraard niet gedwongen worden om het Belgische grondgebied te verlaten, maar dat maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst dan wel een ander land waar u recht op verblijf heeft, Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het privéleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Nederland. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt zelf aangegeven dat u zussen en een broer hebt, die in Amsterdam wonen. U runde jarenlang een bedrijf gevestigd in Breda (Nederland) en ging daarvoor vaak naar Nederland. U had een abonnement op de Nederlandse krant De Telegraaf. Deze feiten tonen juist aan dat de band met Nederland nog steeds zeer sterk aanwezig is.

Uit uw strafdossier kan er afgeleid worden dat de door uw gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. De duur, de omvang, en de ernst van de feiten leveren een beeld op dat bijzonder gruwelijk is en waaruit zonder meer blijkt dat u door uw handelingen enorme schade, zowel fysisch als psychisch, bij uw bijzonder jonge slachtoffers hebt aangericht. U hebt jarenlang kinderpornografisch beeldmateriaal verzameld en verspreid. U maakte zelf foto's en video's en verspreidde die onder gelijkgezinden op het

internet gebruik makend van beveiligde chats en websites, U maakte verre reizen, had geld en tijd over om uw fantasieën in realiteit te beleven. U maakte misbruik van financieel kwetsbare situatie van mensen om ongekend en ontoelaatbaar leed te bezorgen aan vaak zeer jonge en weerloze kinderen, Zelfs uw drie pleegdochters werden niet gespaard. Deze redenen waarom de beëindiging van uw verblijf verantwoord en zelfs noodzakelijk geacht worden, zijn bovendien dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.“

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel werpt de verzoeker de schending op van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“5. In het eerste middel stelde verzoeker dat art. 6 EVRM juncto art. 13 EVRM werd geschonden, aangezien verzoeker op een ontoelaatbare wijze werd vervolgd en veroordeeld door de Belgische Justitie, en omdat de bestreden beslissing nergens het door verzoeker opgestarte gerechtelijk onderzoek naar het onderzoek dat heeft geleid tot zijn veroordeling heeft ontmoet. De bestreden beslissing was daarom voorbarig, en gesteund op onjuiste feitelijkeheden (schending van de materiële motiveringsplicht).

6. Verweerster stelt in de nota dat:

- het niet begrijpt welk onderzoek nog lopende zou zijn,
- de bestreden beslissing niet onder het toepassingsgebied van art 6 EVRM valt,
- de strafuitvoering in België of in Nederland (indien verzoeker wordt gerepatriëerd) niet van de bestreden beslissing afhangt.

Verzoeker lichtte in het verzoekschrift toe welk gerechtelijk onderzoek door hem werd opgestart (met verwijzing naar het notitienummer van het parket en de naam van de onderzoeksrechter), en wat de finaliteit ervan was. Het betreft meer bepaald een gerechtelijk onderzoek dat door verzoeker op gang is gebracht naar valsheid in geschrifte, schending van het beroepsgeheim en schending van het geheim van het onderzoek (geleid door onderzoeksrechter BYL met als notitienummer ME.52.99.42-16). Verzoeker voegt ter verdere duiding de - geanonimiseerde - conclusies die hij opmaakte en neerlegde voor de Raadkamer te Antwerpen op 02.10.2018 (bijlage 2).

Precies het feit dat dit onderzoek naar het onderzoek nog loopt, zorgt ervoor dat de veroordeling van verzoeker (waarop verwerende partij integraal de bestreden beslissing steunt) nog *sub judice* is, en nog niet definitief is. Door dit argument niet te ontmoeten (en daarbij de materiële motiveringsplicht te schenden), en door toch enkel en alleen te steunen op de veroordeling die strijdig was met art. 6 en art. 13 EVRM, bestendigt de bestreden beslissing de schending van voornoemde verdragsrechten. De rechtspraak waarnaar verwerende partij verwijst in de nota (voetnoot 5) geldt in casu niet naar analogie.

Verzoeker betwist tenslotte de stelling van verwerende partij dat de strafuitvoering in Nederland niet van de bestreden beslissing zou afhangen. Art. 6 § 2 lid 3 van de wet van 15 mei 2012 inzake de wederzijdse erkenning van vrijheidsbenemende straffen (WETS) bepaalt immers dat de overbrenging van verzoeker mogelijk is zonder zijn toestemming indien het vonnis wordt toegezonden aan:

"2°de lidstaat waarnaar de persoon zal worden uitgewezen eens vrijstelling van tenuitvoerlegging van de sanctie is verleend krachtens een uitwijzingsbevel in het vonnis of in een rechterlijke of bestuurlijke beslissing of enige andere maatregel die voortvloeit uit het vonnis;"

De uitwijzingsbeslissing is aldus een (noodzakelijke) voorwaarde voor de repatriëring naar Nederland die mogelijk is zonder toestemming van verzoeker. Uit het bestrijden van de beslissing in casu waarbij een einde wordt gemaakt aan het verblijf van verzoeker in België volgt alvast dat verzoeker in België wenst te blijven, en niet naar Nederland gerepatriëerd wenst te worden (irrelevant of dit in het kader van zijn strafuitvoering zou zijn).

Het uitzitten van een gevangenisstraf in Nederland (wat een bijkomende mensenrechtenschending zou impliceren, zie tweede middel) hangt dus wel degelijk rechtstreeks van de bestreden beslissing af."

3.1.2. De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.1.3. De bestreden beslissing steunt op een arrest het Hof van Beroep van Antwerpen van 24 november 2016, waarbij verzoeker veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 19 jaar.

De verzoeker stelt dat er geen melding wordt gemaakt van het door hem opgestarte gerechtelijk onderzoek naar het onderzoek dat heeft geleid tot zijn veroordeling. Hij betoogt dat het duidelijk is welk onderzoek wordt bedoeld en dat het juist om deze reden is dat de veroordeling van verzoeker nog niet definitief is, waardoor artikel 6 en 13 van het EVRM worden geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juni 2017 op de hoogte werd gesteld van het feit dat zijn verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. Verzoeker werd in toepassing van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen om de argumenten voor het behoud van zijn verblijfsrecht aan te brengen. Op 22 juni 2017 vroeg verzoekers advocaat uitstel voor het indienen van de vragenlijst en bijkomende documenten. Er werd een uitstel van 15 dagen verleend. Op 14 juli 2017 werd geantwoord op de vraag naar inlichtingen. De ingevulde vragenlijst en bijgevoegde documenten zijn opgesomd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker, voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft nagelaten om melding te maken van *"het gerechtelijk onderzoek naar tal van misdrijven, die door één of meerdere chercheurs die actief waren in het onderzoek naar de schuld van appellant, werden gepleegd"*.

Verzoeker stelt voor het eerst in het inleidende verzoekschrift: *"Het betreft een gerechtelijk onderzoek, geleid door O.R. BYL (onderzoeksrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Mechelen, aangesteld door de deken van de onderzoeksrechters te Antwerpen teneinde een onafhankelijk en onpartijdig onderzoek te kunnen voeren gezien de betrokkenheid van rechercheur(s) verbonden aan de Politiezone te Antwerpen), met als notitienummer ME.52.99.42-16"*. Verzoeker verduidelijkt dat de klacht reeds dateert van 15 januari 2016, zodat hij het bestaan ervan reeds kon melden als antwoord op voornoemde vragenlijst van 14 juni 2017. In de synthesememorie geeft verzoeker zelf toe dat hij pas *"in het verzoekschrift toe(lichtte) welk gerechtelijk onderzoek door hem werd opgestart (met verwijzing naar het notitienummer van het parket en de naam van de onderzoeksrechter), en wat de finaliteit ervan was"*.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De verwerende partij kon geen rekening houden met het door verzoeker opgestarte gerechtelijk onderzoek, dat voor het eerst wordt vermeld in het inleidende verzoekschrift. Het betoog in de syntheseseminarie is derhalve niet dienstig en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

In de syntheseseminarie betwist verzoeker het motief dat de strafuitvoering in Nederland niet van de bestreden beslissing zou afhangen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze stelling niet heeft betwist in het inleidende verzoekschrift. Wat deze kritiek betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker aan dit middel, dat niet is uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, thans een nieuwe wending poogt te geven door het voor het eerst in de syntheseseminarie aan te voeren.

Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet laat niet toe dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".

In deze wijst de Raad erop dat verzoekers betoog in de syntheseseminarie, waarin meer concreet wordt ingegaan op het motief dat de strafuitvoering in Nederland niet van de bestreden beslissing zou afhangen, een volledig nieuwe argumentatie betreft. Dit houdt een ongeoorloofde uitbreiding van het verzoekschrift in, waarbij de Raad deze nieuwe argumentatie niet vermag te betrekken in zijn beoordeling van de zaak.

Een middel moet in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Het is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in latere proceduristukken, zoals de syntheseseminarie, een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). Het betreft te dezen ook geen antwoord op de nota. Het is niet omdat de verwerende partij in de nota "*beklemtoont (...) dat het uitzitten van een lange gevangenisstraf in België of in Nederland indien verzoeker wordt gerepatrieerd, niet van de bestreden beslissing afhangt*", dat verzoeker dit mag aanwenden om zijn kritiek voor het eerst in de syntheseseminarie te geven. Deze passage in de nota is gewoon een herhaling van de vaststelling in de bestreden beslissing "*dat in uw specifiek geval deze beslissing tot beëindiging van het verblijf niet meteen zal leiden tot een verwijdering naar Nederland*". De Raad slaat derhalve geen acht op voormelde nieuwe argumentatie.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"8. Verzoeker stelde dat er een manifeste schending is van artikel 3 en artikel 8 EVRM aangezien hij reeds geruime tijd een therapie volgt bij een Belgische psycholoog/therapeut (de heer P(...) B(...)) teneinde zelfdoding uit te sluiten. Verzoeker stelde dat zijn echtgenote Belgische is, en samen met hun zoon in België verblijf houdt. Verzoeker wees op de sterke banden met België (waar hij woont sedert zijn 11e levensjaar, waar hij lagere en middelbare school liep en hogere studies deed, waar hij werkzaam

was, en waar hij een gezin stichtte) terwijl de feitelijkheden die worden aangehaald in de bestreden beslissing om de banden aan te tonen met Nederland bijzonder schraal en nietszeggend zijn.

9. Verwerende partij stelt met betrekking tot de aangehaalde schending van art. 3 EVRM dat verzoeker niet aantoonde dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren, en evenmin dat de bestreden beslissing hem bloot zou stellen aan een reëel risico op ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand. Uit het bij de vragenlijst meegestuurde stuk 19 (zie administratief dossier) bleek evenwel dat met psycholoog dhr. B(...) een speciale therapeutische band werd opgebouwd, en dat er wekelijks gesprekken waren/zijn om het suicidegevaar in te dijen. De psycholoog stelde op 12.07.2017 : "Ik onderschrijf de redenen, opgenomen in deze vragenlijst waarom C(...) P(...) niet naar een Nederlandse gevangenis kan getransfereerd worden. De opgebouwde vertrouwensband is immers de basis voor een frequente en intensieve therapie." Het is voor psycholoog dhr. B(...) niet mogelijk om wekelijks naar een Nederlandse gevangenis te gaan voor deze noodzakelijke "frequente en intensieve therapie". Zonder therapie bestaat er wel degelijk een reëel risico op ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoeker. Dhr. B(...) attesteerde immers ook: "Sedert september 2016 bezoek ik C(...) P(...) op wekelijkse basis in het kader van een intensieve therapeutische begeleiding voor zijn psychische problematiek en omwille van het suicidegevaar" (in vet door verzoeker). De bestreden beslissing (die wel degelijk werd genomen om verzoeker naar Nederland te kunnen transfereren, cf. supra) impliceert een schending van art. 3 EVRM.

10. Verweerster betwist met betrekking tot de schending van art. 8 EVRM niet dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, maar stelt dat deze beslissing noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde en de veiligheid. Het gevaar voor de openbare orde is volgens verweerster "superieur" aan de persoonlijk en gezinsbelangen die verzoeker kan doen gelden. Verweerster wijst erop dat de 3 zonen van verzoeker meerderjarig zijn. Volgens verweerster is het duidelijk dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen verzoeker en zijn meerderjarige zonen of andere familieleden. Verzoeker is momenteel gedetineerd (in de bestreden beslissing wordt geschreven dat verzoeker nog een heel lange gevangenisstraf moet uitzitten in België). In dergelijke omstandigheden van vrijheidsberoving is het gevaar voor de openbare orde en de veiligheid volledig geneutraliseerd, en dus onmogelijk "superieur" aan zijn persoonlijke en gezinsbelangen. Bovendien krijgt verzoeker in de Belgische gevangenis van psycholoog B(...) een intensieve therapeutische begeleiding voor zijn psychische problematiek, die er uiteraard op gericht is om het voorgehouden gevaar voor de openbare orde en de veiligheid ook op psychisch en psychologisch gebied te neutraliseren. Het bij de vragenlijst meegestuurde stuk 22 (bezoekerslijst periode maart 2016-juli 2017: zie administratief dossier) toont tenslotte aan dat er zeer regelmatig bezoek is door de echtgenote, door de zoon C(...) M(...) (die niet minder dan 53x op bezoek ging bij zijn vader) alsook door de andere twee zonen M(...) (die 19x op bezoek kwam niettegenstaande hij in Hong Kong woont), en P(...) (die 7x op bezoek kwam niettegenstaande hij in Australië woont). Ook deze doorgedreven familiale steun is neutraliserend voor het voorgehouden gevaar voor de openbare orde en de veiligheid. Gelet op de detentie van verzoeker (die volgens de bestreden beslissing nog lang zal duren) is er tenslotte wel degelijk een afhankelijkheid aangetoond met zijn gezinsleden, onder meer met zijn meerderjarige zonen die een zeer belangrijke rol spelen binnen het gezin. De beëindiging van het verblijf in hoofd van verzoeker is niet noodzakelijk teneinde de openbare orde en veiligheid te vrijwaren, en is in de gegeven omstandigheden een disproportionele maatregel (en maakt zelfs een dubbele bestraffing uit in combinatie met de gevangenisstraf en de ter beschikking stelling van de regering die lastens verzoeker werd uitgesproken) die niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van art. 8 lid 2 EVRM. De bestreden beslissing schendt art. 8 EVRM"

3.2.2. Verzoeker heeft zijn betoog aangaande de therapie in het inleidende verzoekschrift beperkt tot volgende vermelding: "Tot slot is er een manifeste schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM nu appellant reeds geruime tijd een therapie volgt bij een Belgische psycholoog/therapeut (de heer Patrick Berten) en zijn echtgenote Belgische is, en samen met hun zoon in België verblijf houdt."

In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot de therapie gesteld dat de beslissing er in de eerste instantie niet meteen toe leidt dat verzoeker naar Nederland zal worden verwijderd en dat uit niets blijkt dat de therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren.

Zoals reeds blijkt heeft verzoeker in het verzoekschrift geen kritiek geuit op het motief "dat uit niets blijkt dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoeker neergelegde stukken en afgelegde verklaringen. De verwerende partij heeft alle stukken betrokken bij haar onderzoek.

Verzoeker maakt met zijn summier betoog niet aannemelijk dat volgend besluit kennelijk onredelijk is: *"In de vragenlijst hebt u verklaard dat u begeleid wordt door een psycholoog en dat deze therapie nodig is om zelfdoding tegen te gaan. Naar Nederland gaan en uw psycholoog ontberen, zou volgens u neerkomen op een straf in strijd met artikel 3 EVRM. Hier kan er ook verwezen worden naar het fel dat In uw specifiek geval deze beslissing tot beëindiging van het verblijf niet meteen zal leiden tot een verwijdering naar Nederland. Bovendien heeft het EHRM, In het arrest 'Paposhvili' beslist dat artikel 3 EVRM geschonden kan worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (§ 183). uit niets blijkt dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van schending van het artikel 3 EVRM."*

Verzoeker toont niet aan dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland kan gebeuren en dat de bestreden beslissing hem bloot zou stellen aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een bij de vragenlijst meegestuurde stuk 22 (bezoekerslijst gevangenis) en haalt enkele paragrafen uit dit stuk aan om aan te tonen dat er sprake is van een vertrouwensband met de therapeut en een gevaar in geval van het verbreken van deze band.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift heeft beperkt tot het louter stellen dat er sprake is van het volgen van therapie, waardoor hij in zijn synthesesamenvatting het middel verder uitbreidt, wat niet is toegelaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de door hem opgeworpen schending van zijn privé- en gezinsleven stelt verzoeker dat de staatssecretaris niet kan stellen dat de bescherming van de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker, aangezien hij op gesloten zit en het gevaar is geneutraliseerd. Hij verwijst tevens naar een document om zo aan te tonen dat er sprake is van veelvuldig bezoek door zijn echtgenote en zijn zoon, en van de andere zonen.

Verzoeker betoogt in het inleidende verzoekschrift: *"De feitelijkheden die worden aangehaald om de banden aan te tonen tussen appellant en Nederland zijn bijzonder schraal en nietszeggend, dus niet draagkrachtig als motivering, en steken schril af tegen de sterke banden die appellant heeft met België"*.

De Raad stelt nogmaals vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift heeft beperkt tot het stellen dat de motieven van de bestreden beslissing omtrent het gezinsleven schril afsteken tegen de sterke banden van verzoeker, waardoor verzoeker in zijn synthesesamenvatting zijn middel verder uitbreidt, wat niet is toegelaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De verwerende partij motiveert als volgt: *"M(...), C(...) P(...) en C(...) M(...). Uw echtgenote en één van uw zonen wonen nog in België. Uw andere twee zonen wonen niet meer in België. U woont sinds 1966 in België, het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf een band hebt opgebouwd met België en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit de verklaring van uw echtgenote en de 3 zonen dd. 11.07.2017 blijkt ook dat u reeds heel lang in België verblijft, dat het leven van uw gezin steeds in Antwerpen zich afgespeeld heeft, dat u een bedrijf had gevestigd in Breda (Nederland), dat was de enige reden waarom u vaak naar Nederland ging, dat u met uw familie minder dan 5 keer per jaar naar Nederland ging, enkel voor Kerstmis, begrafenissen en occasionele familieaangelegenheden. Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is supérieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uw meerderjarige zoon, uw echtgenote en andere familieleden wonen in België en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Het kerngezin is in feite beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook de relatie met andere naaste familieleden, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is duidelijk dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen u en uw meerderjarige zoon of andere familieleden, Uw echtgenote kan uiteraard niet gedwongen worden om het Belgische grondgebied te verlaten, maar dat maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst dan wel een ander land waar u recht op verblijf heeft, Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het privéleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Nederland. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt zelf aangegeven dat u zussen en een broer hebt, die in Amsterdam wonen. U runde jarenlang een bedrijf gevestigd in Breda (Nederland) en ging daarvoor vaak naar Nederland. U had een abonnement op de Nederlandse krant De Telegraaf. Deze feiten tonen juist aan dat de band met Nederland nog steeds zeer sterk aanwezig is."*

Uit deze bewoordingen blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat er een inbreuk is op het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en zoon maar dat deze inbreuk verantwoord wordt door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, omdat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat zijn familiaal en persoonlijk belang dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC